

VANNAK TITKOK, AMIKET JOBB ELTEMETNI.

MŰSZAK

ELSŐ:
ÖRÖKSÉG

HUGH HOWEY

H U G H H O W E Y

A MŰSZAK

ELSŐ: ÖRÖKSÉG

Azoknak, kik teljesen magukra maradtak.

2007-ben a Nanobiotechnikai Automatizálási Központ (NAK) felvázolta azokat a hardver- és szoftverplatformokat, amelyek egy napon majd lehetővé teszik, hogy emberi sejtnél kisebb robotok orvosi diagnózist állítsanak fel, javításokat végezzenek, sőt, szaporítsák önmagukat.

Ugyanebben az évben a CBS Televízió megismételt egy műsort arról, hogy milyen hatással van a propranolol az extrém traumát elszenvedettekre. Felfedezték, hogy egy egyszerű pirula bármely traumatikus esemény emlékét kitörölheti.

Az emberiség hosszú történelmének csaknem ugyanabban a pillanatában annak módját is felfedezték, miként idézhetik elő végső bukásukat. És megszületett annak képessége is, hogy erről örökre megfedkezzenek.

■ ■ ■ Prológus ■ ■ ■

2110

• *A georgiai Fulton megye dombjai mögött* •

TROY VISSZATÉRT AZ ÉLETBE, és egy sír belsejében találta magát. Bezárt világra ébredt, arcához vastag tejüveg lemez préselődött.

A jeges homályon túl sötét körvonalak kavargtak. Megpróbálta felemelni a kezét, hogy dörömböljön az üvegen, izmai azonban túl gyengék voltak. Sikítani is próbált, ám csak köhögésre telt tőle. Szájában keserű ízt érzett. Füle csengett a nehéz záruk kattogásától, a levegő sziszegésétől, a rég nem használt zsanérok nyikorgásától.

Felette fények ragyogtak, testét meleg kezek tapogatták. Segítettek neki felülni, mialatt ő köhögött tovább, lélegzete felhőként lebegett a dermesztő levegőben. Valaki vizet hozott. Pirulákat kellett bevennie. A víz hideg volt, a pirulák rosszízűek. Troy leküzdött néhány korty vizet. Segítség nélkül nem bírta tartani a poharat, a keze reszketett. Elárasztották az emlékek, mintha egy hosszú rémálom jeleneteit látta volna. A régmúlt összekeveredett a tegnappal. Megborzongott.

Kórházi papírköntös. Valaki eltávolított egy ragtapaszt. Karját megrántották, ágyékából csövet húztak ki. A koporsóból két fehérbe

öltözött ember segítette ki. Pára szállt körötte, összesűrűsödött és széteszlott.

Troy felült, szeme káprázott a ragyogástól, próbálta nyitva tartani; látta az élőkkal teli koporsók hosszú sorait, amelyek a távoli, ívelt falak felé nyújtóztak. A mennyezetet alacsonynak érezte; ott volt a magasra halmozott föld fojtogató nyomása. És az évek. Rengeteg év telt el. Mindenki elment már, aki jelentett valamit a számára.

Mindennek vége volt.

A pirulák keserű íze nem múlt el Troy torkából. Nyelni próbált. Halványultak az emlékek. Rövidesen elveszít minden rosszat, aminek valaha is tudatában volt.

Összeesett – a férfiak azonban, akik fehér overallt viseltek, számítottak erre. Elkapták és a földre eresztették, reszkető bőrén zizegett a papírköntös.

Az emlékek visszafelé áramlottak; záporoztak, mint a bombák, aztán hirtelen nyomuk veszett.

A pirulák csak ennyit tehettek. A múlt lerombolása időbe telt.

Troy a kezébe temette arcát, és zokogott. Fején együtt érző kezét érzett. A két fehér ruhás meghagyta neki ezt a pillanatot. Nem sietteték az eljárást. Az udvariasság itt egyik ébredő lélekről a másikra szállt – s ébredése napján az összes koporsójában fekvő férfi megtapasztalja majd.

Hogy végül... elfeledje.

2049

• *Washington* •

A MAGAS, ÜVEGEZETT VITRINEK valaha könyvespolcokként szolgáltak. Voltak árulkodó jelek. Apróságok, mint a polcokon elhelyezkedő fémtárgyak, amiket sok évszázadosra datáltak, miközben a zsanérok és az apró záruk legfeljebb néhány évtizedesek lehettek. És a faanyag is: az üvegek körüli keretek cseresznyefából, míg a szekrénytestek tölgyből készültek. Valaki néhány réteg festékkal próbálta orvosolni ezt a különbséget, az erezet azonban eltérő volt. A szín sem volt tökéletesen egyforma. Ezek a részletek szinte világítottak, ha valaki szakértő szemmel tekintett rájuk.

Donald Keene képviselő nem tudatosan gyűjtötte össze ezeket a nyomokat. Egyszerűen csak látta, hogy sok-sok évvel ezelőtt lezajlott itt egy nagy tisztogatás, egy kis helycsinálás. Valamikor a múltban eltávolították a szokásos jogi könyveket a szenátor várószobájából, míg a végén már csak néhány darab maradt. Ezek a sok viszontagságon átment túlélők csendesen meghúzták magukat az

üvegezett szekrények homályos sarkaiban. Csukva voltak, gerincüket repedések hálózták, régi bőrkötésük úgy hámlott le róluk, mint a napégette bőr.

A többi kötet – a túlélő könyvek rokona mind – eltűnt. Helyükön a szenátor kétéletnyi hivatalából származó emlékeztetők gyűjteménye volt látható.

Keene képviselő az üvegen visszatükröződve láthatta néhány felalá járkáló, izgatott újoncát, akik most léptek szolgálatba. Donaldhoz hasonlóan fiatalok voltak, és reménytelenül optimisták. Változást hoztak a Capitol Hillre. S ezúttal valamiként azt remélték, képesek lesznek arra, ami hozzájuk hasonlóan naiv elődeiknek nem sikerült.

Mialatt sorukra vártak, hogy találkozhassanak a nagy Thurman szenátorral, aki szűkebb pátriájukból, Georgiából való volt, idegesen fecserésztek. Gágogó papok, gondolta Donald, mind sorba állnak, hogy találkozhassanak a pápával, és megcsókolhassák a gyűrűjét. Nagyot sóhajtott, és a tárló tartalmára összpontosított, teljesen beleveszve az üveg mögötti kincsekbe, miközben néhány georgiai képviselőtársa a kerületében lévő Betegségmegelőzési és Járványügyi Központról fecsegett.

– ...és van a honlapjukon egy részletes útmutatójuk, ez a válság-reagálási és készenléti kézikönyv arra az esetre, ha, és ezt kapjátok ki, ha zombiinvázió következik be! El tudjátok ezt hinni? Zombik, basszus. Mintha a BJK arra számítana, hogy valami zűr lehet, és hirtelen mindannyian *felzabáljuk* egymást...

Donald elfojtott egy mosolyt, tartva attól, hogy az üvegben tükröződve valaki felfigyel rá. Egy fotógyűjteményt nézegetett; az összes kép a szenátorról készült az utolsó négy elnök valamelyikével. Minden felvétel ugyanazt a pózt és kézfogást ábrázolta, egyazon környezetben, petyhüdt zászlók és túlméretezett, csicsás elnöki pécések előtt. A szenátoron nem sok változás látszott, miközben az elnökök jöttek és mentek. Haja őszülni kezdett, azután ősz is maradt;

láthatóan tökéletesen hidegen hagyta az évtizedek vonulása, mint-ha mindig is olyan lett volna, amilyen most.

Az, hogy a képeket egymás mellett lehetett látni, valahogy mind-egyik értékét csökkentette. Megrendezettnek látszottak. Hamisnak. Mintha a világ leghatalmasabb emberei mindannyian anyukáiknak könnyörögtek volna, hogy fényképezzék már le őket, mialatt ott állnak és pózolnak ezzel a papírmásé figurával, ezzel a hatásos műanyag szoborral, mint valami út menti attrakcióval.

Donald nevetett, s az atlantai képviselő csatlakozott hozzá.

– Tudom, igaz? Zombik. Ez vidám. De gondolatok bele, oké? Hogy lehet, hogy a BJK egyáltalán *rendelkezik* effajta harcászati kézikönyvvel, hacsak...

Donald szerette volna helyesbíteni újonc képviselőtársát, megmutatni neki, min nevetett valójában. Nézzétek meg a mosolyokat, akarta mondani. Az *elnökök* mosolyognak a képeken. A szenátor pedig úgy fest, mint aki sokkal szívesebben lenne egyebütt. Mintha a főparancsnokoknak ebben az egymásutániségában mindenki tudná, ki a hatalmasabb, s ki az, aki a helyén lesz még akkor is, amikor nekik már rég se hírük, se hamvuk.

– ...a tanácsát, hogy legyen mindenkinél baseballütő, lámpával meg gyertyával együtt, igaz? Csak a biztonság kedvéért. Tudjátok, agymosásra.

Donald elővette telefonját, és megnézte az időt. A várószobába nyíló ajtóra pillantott, s azon gondolkodott, még mennyi ideig kell toporognia. Eltette a készüléket, egy polcot nézegetett, amelyen oly gonddal hajtogattak meg egy katonai egyenruhát, mint valami finom mívű origamit. A zubbony bal oldali mellrészén kitüntetések sorakoztak, akár egy legókockákból összeállított fal; az ujjakat felhajtották és feltűzték, hogy a kézelő mentén odavarrt aranypaszomány jól látható legyen. Az egyenruha előtt érdemérmek pihentek méretre készült farácson, ajándékok, amelyek még jelenleg is szolgáló férfiak és nők elismeréséről tanúskodtak.

A kiállított tárgyak hosszú időt öleltek fel – az egyenruha a múltból, a kitüntetések azoktól, akiket jelenleg vetettek be. Két háborúról meséltek, az egyiket a szenátor vívta meg még fiatalon, a másiknak pedig a megakadályozásáért harcolt már felnőtt és bölcs emberként.

– ...igen, örülden hangzik, tudom, de tudjátok, mit tesz a kutyával a veszetheg? Úgy értem, mit csinál vele *valójában*, a biológiai...

Donald közelebb hajolt tükörképéhez, és szemügyre vette a kitüntetések. A rajtuk szereplő számból és jelmondatból látható volt, hogy mindegyik egy bizonyos hadrendbe állított ezredet képviselt. Vagy zászlóaljat? Nem emlékezett. A testvére, Charlotte tudná. Arrafelé van valahol.

– Hé, téged ez kicsit sem nyugtalanít?

Donald rájött, hogy a kérdést hozzá intézték. Megfordult, és szembenézett a bőbeszédű képviselővel. A férfi harmincas éveinek közepén járt, nagyjából egyidős lehetett Donalddal.

Donald saját magát láthatta benne, a ritkuló haját, a kezdődő pocakot, a középkorúak táborára jellemző kényelmetlen változásokat.

– Mármint engem, a zombik? – Nevetett. – Nem. Nem mondhatnám, hogy nyugtalanítanak.

A képviselő közelebb lépett, tekintete az impozáns uniformisra siklott, amely úgy dagadozott a vitrinben, mintha még benne lenne a harcos mellkasa.

– Nem – mondta a férfi. – Az, hogy találkozol *vele*.

Kinyílt a titkárság ajtaja, kihallatszott a benti telefonok csörgése.

– Keene képviselő?

Idősebb recepciós hölgy állt az ajtóban, fehér blúza és fekete szoknyája karcsú és atletikus alkatot sejtetett.

– Thurman szenátor fogadja önt – mondta.

Donald vállon veregette az atlantai képviselőt, miközben ellépett mellette.

– Hát, sok szerencsét – hebegte utána az.

Donald mosolygott. Ellenállt a kísértésnek, hogy megforduljon, és elmesélje a férfinak, hogy meglehetősen jól ismeri a szenátort, hogy gyerekként a térdén lovagolt. Csak épp Donaldot túlságosan lekötötte, hogy saját kellemetlen idegességét elrejtse.

Átlépett a faberakásokkal gazdagon díszített kazettás ajtón, s a szenátor belső szentélyében találta magát. Nem olyan idegesség volt ez, mint keresztülmenni a folyosón, megismerkedni valakinek a lányával és randira hívni. A nyugtalanságát az okozta, hogy most kollégaként fognak találkozni, miközben Donald még mindig kisfiúnak érezte magát.

– Erre tessék – mondta a recepció. Hatalmas, telepakolt íróasztalok párpai között vezette Donaldot, telefonok tucatjai csörögtek rövid megszakításokkal. Öltönyben, kosztümben és ropogós ingben lévő fiatal férfiak és nők beszéltek egyszerre két telefonon, és egyáltalán nem izgatták magukat. Unott arkifejezésükről lerítt, hogy ez egy hétköznapi reggel normális munkamenete.

Donald az egyik asztal mellett elhaladva, kezét kinyújtva megérintette a fát. Mahagóni. Itt még a beosztottaknak is szebb asztalok jutottak, mint neki. És a berendezés: a luxus minőségű szőnyeg, a réges-régi széles bordűrök, az antik kazettás mennyezet, a lelógó csillárok, amelyek valószínűleg valódi kristályból voltak.

A telefoncsörgéstől és pittyegéstől hangos helyiség végén kazettás ajtó nyílt, Mick Webb képviselő lépett ki rajta, a találkozója épp most ért véget. Mick észre sem vette Donaldot, annyira lekötötte a figyelmét a maga előtt tartott nyitott dosszié.

Donald megállt, s bevárta kollégája – régi egyetemi barátja – közeledését.

– Szóval – kérdezte Micktől –, hogy ment?

Mick felnézett, és becsapta az irattartót. Hóna alá tette, és bólintott.

– Igen, igen! Nagyszerűen ment. – Mosolygott. – Sajnálom, ha soká tartott. Sehogy se tudott betelni velem az öreg.

Donald nevetett. Tudta, hogy valóban így volt. Mick könnyedén haladt előre a ranglétrán. Amellett, hogy magas és jóképű volt, tele volt önbizalommal és karizmával. Donald régen azzal ugratta, hogy ha nem állna ennyire hadilábon a nevekkel, egy nap ő lehetne az elnök.

– Semmi probléma. – Hüvelykjével a háta mögé bökött. – Új barátságokat kötöttem.

Mick mosolygott.

– Azt lefogadom.

– Jól van hát, találkozunk a birtokon.

– Persze. – Mick a dossziéval megveregette a karját, és a kijárat felé indult. Donald elkapta a szenátor recepciójának türelmetlen pillantását, és előresietett. A nő egy intéssel betessékelte a homályosan megvilágított irodába, majd szorosan becsukta mögötte az ajtót.

– Keene képviselő.

Thurman szenátor kinyújtott kézzel állt íróasztala mögött, szokásos mosolyát villantva fel, amelyet Donald már jól ismert a képekről, a tévéből és a gyermekkorából. Thurman szenátor kora ellenére – hetven felé járt, ha ugyan túl nem haladt rajta – jó karban lévő, fitt férfi volt. Oxford inge katonás termeten feszült; szorosan kötött nyakkendője fölött erős nyak bukkant ki az ingéből; hullámos, ősz haja rendezett volt, mint egy sorkatonáé.

Donald keresztülvágott a sötét szobán, és megrázta a szenátor kezét.

– Jó látni önt, uram!

– Üljön le, kérem! – Thurman elengedte Donald kezét, s az egyik székre mutatott az asztal túloldalán. Donald megfordult, és helyet foglalt a világospiros bőrülőkén. Az arannyal szegett lyukak úgy sorjázta a karfa mentén, mint acélgerendában a robusztus szegecsek.

– Hogy van Helen?

– Helen? – Donald megigazította nyakkendőjét. – Nagyszerűen. Már visszatért Savannah-ba. Igazán élvezte, hogy találkozhatott önnel a fogadáson.

– Csodaszép asszony a felesége.

– Köszönöm, uram. – Donald kétségbeesve igyekezett lazítani, ami nem segített. Az irodában félhomály volt, hiába égett a menyeyezetvilágítás. A felhők egyre komiszabbak lettek odakinn – sötétek és alacsonyan csüngők. Ha esik, az alagúton át kell visszamenie az irodájába. Utálta az alagutat. Hiába terítették le szőnyeget és aggattak fel megfelelő gyakorisággal kis csillárokat, mégis pontosan tudta, hogy a föld alatt van. Csatornában iszkoló patkánynak érezte magát a washingtoni alagutaktól. Mindig úgy érezte, mindjárt beomlik a tető.

– Hogy érzi magát az új állásában?

Donald elszakította a tekintetét a felhőkről.

– Tetszik – válaszolta. – Lefoglal, de tetszik.

Meg akarta kérdezni a szenátortól, hogy van Anna, ám mielőtt megtehetette volna, nyílt mögötte az ajtó. A vékony recepciós hölgy jelent meg, s két üveg vizet hozott. Donald köszönetet mondott neki, letekerte a kupakot az üvegeről, s látta, hogy azt előre meg-lazították.

– Remélem, annyira azért nem foglalja le, hogy ne tudna nekem is dolgozni – húzta fel fél szemöldökét Thurman szenátor. Donald kortyolt egy kis vizet, és azon gondolkodott, vajon ez a félszemöldök-felhúzás olyan képesség-e, amit bárki elsajátíthat. Legszívesebben vigyázzba állt és tisztelgett volna tőle.

– Biztos vagyok benne, hogy arra szakíthatok időt – mondta. – Azok után, hogy ön mennyit korteskedett mellettem? Kétlem, hogy én az előválasztások mellett képes lettem volna erre. – Az ölében tartotta a palackot.

– Maga meg Mick Webb mennek vissza, igaz? A két buldog.

Egy kis időbe beletelt, mire Donald rájött, hogy a szenátor az egyetemi kabalaállatukra céloz. Georgiában nem sok időt szánt arra, hogy figyelemmel kísérje a sportéletet.

– Igen, uram. Hajrá, Dawgs!

Remélte, hogy jól emlékszik.

A szenátor mosolygott. Előrehajolt, így arcát megvilágította az íróasztalára omló lágy fény. Donald látta az árnyékot a szarkalábain, amelyeket egyébként nem volt könnyű észrevenni. Szemből – keskeny arca és szögletes álla miatt – valószínűleg fiatalabbnak látszott, mint profilból. Olyan ember volt, aki ahelyett, hogy lesből támadna, kertelés nélkül kimondja, amit szeretne.

– Maga építészetet tanult Georgiában.

Donald bólintott. Könnyű volt megfedelkednie arról, hogy ő jobban ismeri Thurmant, mint a szenátor őt. A szenátorral jóval gyakrabban foglalkoztak a lapok, mint vele.

– Így van. Igen, az egyetemen. Azt terveztem, hogy abból diplomázom. De aztán úgy éreztem, több jót tehetek azzal, ha kormányzom az embereket, mint ha dobozokat rajzolok, amikbe beledughatom őket.

Saját szövege hallatán megrándult az arca. Üres frázis volt csak ez az egyetemről. Valami jól hangzó mondat, amivel megmagyarázhatta, hogy mostantól nem lapít össze sörösdobozokat a homlokával, és nem bámulja a lányok szoknyás fenekét. Jó párszor elgondolkodott már rajta, miért hívták ide őt és a többi kongresszusi újoncot. Mikor a meghívót kézhez kapta, először arra gondolt, társasági vizitról van szó. Aztán Mick is elhencegett a saját meghívójával, s Donald egyfajta formalitásra vagy hagyományra gyanakodott.

Most viszont már azon járt az esze, vajon valamiféle hatalmi játék-e ez, alkalom arra, hogy hájjal kenegessék a georgiai képviselőket azokra az időkre gondolva, amikor Thurmannek majd az alsó és *kisebb* házban szüksége lesz egy bizonyos szavazatra.

– Mondja csak, Donny – pillantott fel a szenátor vizesüvege után nyúlva –, mennyire tud maga titkot tartani?

Donaldban meghűlt a vér. Arra kényszerítette magát, hogy nevetéssel űzze el a hirtelen rátörő idegességet.

– Megválasztottak, vagy nem?

Thurman szenátor mosolygott.

– És így alighanem megtanulta a legfontosabb leckét a titkokkal kapcsolatban. – Üdvözlésre emelte műanyag palackját. – *A cáfolatukat.*

Donald bólintott, és kortyolt a vizéből. Nem volt biztos benne, mire akar kilyukadni a szenátor, de máris kényelmetlenül érezte magát. Érezte, hogy most következik egy azok közül a háttéralkuk közül, amelyekről azt ígérte választóinak: megválasztása esetén gyökerestül kiirtja majd.

A szenátor hátradőlt székében.

– A cáfolat a titkos fűszere ennek a városnak – mondta. – Ez tartja kordában a többi összetevőt. Mindig azt mondom az újonnan megválasztottaknak: az igazság ki fog derülni – mindig kiderül –, de össze fog keveredni egy csomó *hazugsággal*. – A szenátor intett egyet a levegőbe. – Ugyanazzal a generálszósszal kell leöntenie minden hazugságot és minden igazságot. Engednie kell, hogy azok a weboldalak és pletykafészek, akik leleplezésekkal szemétkednek, összezavarják a közvéleményt, és a *maga javára* kell fordítania a folyamatot.

– Ööö, igen, uram. – Donald nem tudta, mi mást mondjon, úgy-hogy ismét belekortyolt a vizébe.

A szenátor megint felvonta az egyik szemöldökét. Egy pillanatra megmerevedett, majd kertelés nélkül megkérdezte:

– Hisz maga a földönkívüliekben, Donny?

Donaldnak kis híján az orrán folyt ki a víz. Kezével eltakarta a száját, köhögött, meg kellett törölnie az állát. A szenátor nem moccant.

– Földönkívüliekben? – Donald megrázta a fejét, és a nadrágszárába törölte nedves tenyerét. – Nem, uram. Úgy értem, az emberablós fajtában nem. Miért?

Azon töpregett, vajon nem vizsgáztatják-e. Miért kérdezte a szenátor, hogy képes-e titkot tartani? Ez egyfajta titkos beavatás? A szenátor hallgatott.

– Nem léteznek – mondta végül Donald. Figyelt minden arcrándulásra, jelzésre. – Vagy igen?

Az öregember elmosolyodott.

– Na, hát ez az – mondta. – Léteznek vagy sem, a szöveg odakinn attól még pontosan ugyanolyan lesz. Meglepné, ha azt mondanám, nagyon is léteznek?

– A pokolba is, igen, meglepődnék.

– Helyes. – A szenátor felütött egy dossziét az asztalán. Donald rámeredt, és felemelte a kezét.

– Várjon! Most akkor léteznek, vagy nem? Mit szeretne mondani nekem?

Thurman szenátor nevetett.

– Természetesen nem léteznek. Viccel? – Levette kezét a dossziéről, és az asztalra könyökölt. – Láta, mennyit akar tőlünk a NASA, hogy elrepülhessenek a Marsra, meg vissza? Nem létezik, hogy eljussunk egy másik csillagra. Soha. És ide se jön senki. A francba, hát minek jönnének?

Donald nem tudta, *mit* gondoljon, de ez teljesen más érzés volt, mint az egy perccel korábbi. Tudta, mit akar mondani a szenátor, miként tűnnek a dolgok egyszerre feketének és fehérnek, összekeverve azonban minden szürke és zavaros lesz. Lepillantott a dosszié-ra. Hasonlított ahhoz, amit Mick vitt magával, és emlékeztette arra, mily előszeretettel viseltetik a kormányzat minden iránt, ami elavult.

– Ez cáfolat, igaz? – Méregette a szenátort. – Ön épp ezt teszi. Megpróbál lerázni.

– Nem. Én mondom magának, nem kell annyi sci-fit nézni. Valójában miből gondolja, hogy azok a tojásfejűek állandóan valami másik bolygó gyarmatosításáról álmodoznak? Van valami fogalma, hogy ez mennyi bonyodalommal járna? Nevetséges. Nem költséghatékony.

Donald vállat vont. Nem tartotta nevetségesnek. Visszatekerte a kupakot a vizespalackra.

– Olyan a természetünk, hogy szabad területekről álmodozunk – mondta. – Arról, hogy helyet találunk, ahonnan szétterjedhetünk. Nem így kerültünk végül ide is?

– Ide? Amerikába? – A szenátor nevetett. – Nem, nem úgy történt, hogy idejöttünk és szabad területet találtunk. Megbetegítettünk egy rakás embert, megöltük őket, és helyet csináltunk magunknak. – Thurman a dossziéra mutatott. – Amivel elérkeztünk ehhez. Van itt valamim, amin szeretném, ha maga dolgozna.

Donald a palackját a hatalmas asztal bőrborítására helyezte. Kezébe vette az irattartót.

– Olyasvalami ez, ami a bizottságon át jön?

Próbálta visszafogni a reményeit. Vonzónak találta a gondolatot, hogy már első hivatali évében törvényjavaslat társszerzője lehet. Kinyitotta a dossziét, és az ablak felé billentette. Odakint vihar készülődött.

– Nem, semmi ilyesmi. Ez a TárMeL-ről szól.

Donald bólintott. *Természetesen.* A titkokról és összeesküvésekről szóló bevezetés hirtelen tökéletes értelmet nyert, miként a georgiai törvényhozók odakinti gyülekezése is. A szenátor új energetikai törvényének lényegét képező Tároló és Megsemmisítő Létesítményről volt szó, arról a komplexumról, amely egy napon ott-hont ad majd a világ elhasznált nukleáris fűtőanyagának. Vagy – a Thurman által hivatkozott honlapok szerint – ez lesz a következő 51-es körzet, avagy a hely, ahol egy új és továbbfejlesztett szuperbomba épül, esetleg titkos börtön libertáriánusoknak, akik egygel több fegyvert vásároltak a kelleténél. Lehet válogatni. Épp elég nagy volt a zaj, hogy bármilyen igazságot el tudjon rejteni.

– Igen – felelte Donald, némiképp lehervadva. – Kaptam néhány szórakoztató hívást a kerületemből. – Nem merete említeni azt, ami a gyíkemberekről szólt. – Szeretném, ha tudná, uram, hogy magánemberként száz százalékgig a létesítmény pártján állok. – Felnézett a szenátorra. – Természetesen boldog vagyok, hogy nyilvánosan nem

kellett szavaznom róla, de csak idő kérdése volt, hogy valakik felajánlják a hátsó udvarukat, igaz?

– Pontosan. A közjó érdekében. – Thurman szenátor hosszan kortyolt a vizéből, hátradőlt a széken, és megköszörülte a torkát. – Éles eszű fiatalember maga, Donny. Nem mindenki látja, mekkora áldás lesz ez az államunknak. Igazi mentőöv. – Mosolygott. – Bocssásson meg, még mindig Donnynak szólítják, ugye? Vagy Donald lett immár?

– Mindkettő megfelel – hazudta Donald. Már régóta nem élvezte, ha Donnynak szólítják, de gyakorlatilag lehetetlen volt az élete kellős közepén nevet váltani. Visszaadta a dossziét, és felbontotta a kísérőlevelet. Egy rajz volt benne, egy rajz, amitől Donald úgy érezte, mintha megfordult volna vele a világ. Olyan... ismerősnek tűnt. Ismerősnek, s mégsem idetartozónak – egy másik életből származott.

– A gazdasági jelentéseket látta? – kérdezte Thurman. – Tudja, hány állást teremtett ez a törvény egyik napról a másikra? – Csettintett. – Negyvenezret, csak így! És ez csak Georgia. Sok a maga kerületében lesz, temérdek szállítás, rengeteg rakodómunkással. Persze most, hogy a törvény átment, kevésbé gyors felfogású kollégáink morgolódnak, hogy nekik is lehetőséget kellett volna adni arra, hogy ajánlatot tegyenek...

– Ezt én rajzoltam – szakította félbe Donald, kihúzva egy papírlapot. Felmutatta Thurmannek, mintha a szenátort meglepné, hogy mi került be a borítékba. Donald eltűnődött, hogy ez a szenátor lányának műve volt-e, valamilyen Annától származó tréfa vagy üdvözlő összekacsintás.

Thurman bólintott.

– Igen, nos, további részletek kellenek, nem gondolja?

Donald tanulmányozta az építészeti illusztrációt, s kíváncsi volt, miféle próba ez. Emlékezett erre a rajzra. Felsőévesként, biotektúrából ez volt az egyik utolsó dolgozata. Nem volt benne semmi szokatlan vagy lenyűgöző, csak egy szazemeletes, henger alakú épület,

körös-körül üveg és beton, virágzó kertek az erkélyeken, a felénél el-
metszve, hogy a rajz felfedje a lakóterületek, munkahelyek és bevá-
sárlási lehetőségek összevegyített szintjeit. Donald emlékezett, hogy
ott spórolt, ahol osztálytársai merészek voltak, haszonelvű volt, mi-
kor kockázatot is vállalhatott volna. A lapos tetőből zöld növénycso-
mók álltak ki, irtózatos klisé, főhajtás a szén-dioxid-semlegességnek.

Összegezve: átlagos volt és unalmas. Donald el sem tudta volna
képzelní, hogy ez a szegényes koncepció emelkedne ki a dubai si-
vatagból a hatalmas, újfajta, önfenntartó felhőkarcolók mellett. És
fogalma sem volt, mit akar vele a szenátor.

– További részletek – mormolta, megismételve a szenátor szavait.
Átlapozta a dosszié többi részét, jelek, összefüggések után kutatva.

– Hm. – Thurman ivott a vizesüvegéből.

– Egy pillanat! – Donald jövődöbeli kuncsaft módjára kezd-
te tanulmányozni az összeírt követelmények listáját. – Ez úgy néz
ki, mint egy tervezési javaslat. – Szavak álltak össze a szeme előtt,
amelyekről már azt is elfelejtette, hogy valaha tanulta őket: *belső
közlekedési útvonalak, helyszínrajz, épületgépészet, hidropónika...*

– A napfényt el kell felejtenie. – Thurman szenátor széke meg-
nyikordult, miközben áthajolt az asztala fölé.

– Hogyan? – Donald felemelte a dossziét. – Pontosan mit szeret-
ne, mit csináljak?

– Olyasvalamit javasolnék, mint azok a fények, amelyeket a fe-
leségem használ. – Kezével apró kört formált, és a közepére muta-
tott. – Ráveszi ezeket az apró magvakat, hogy télvíz idején kicsí-
rázzanak, olyan körtéket használva, amelyek nekem egy istenverte
vagyonba kerülnek.

– Termesztőfényekre gondol.

Thurman csettintett.

– És a költségek miatt ne aggódjon! Amire csak szüksége van.
Nyújtok majd némi segítséget a műszaki csapat terén is. Lesz egy
mérnök. Egy egész gárda.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Donald tovább lapozgatott a dossziében.

– Mire *való* ez? És miért én?

– Ez az, amit mi *szükség-esetén* épületnek hívunk. Használni valószínűleg soha nem fogják, de nem fogunk engedélyt kapni azoknak a fűtőelemeknek a tárolására, ha a közelben nem helyezzük el ezt a szarságot. Olyan ez, mint az ablak az alagsoromon. Lejjebb kellett vinnem, hogy a ház megkapja a lakhatási engedélyt. Arra szolgált, hogy... minek is nevezik maguk?

– Menekülési útvonal – felelte Donald. A kifejezés minden gond nélkül eszébe jutott.

Thurman ismét csettintett.

– Ez az. Erről van szó. – Az irattartóra mutatott. – Ez az épület olyan, mint az az ablak, valami, amit azért kell megépítenünk, hogy a többi átmenjen az ellenőrzésen. Ez lesz az a hely, ahová – támadás vagy szivárgás valószínűtlen esetében – a létesítmény dolgozói távozhatnak. Tudja, mint egy óvóhely. És *tökéletesnek* kell lennie, különben a vállalkozást hamarabb zárják be, mint amilyen gyorsan a másodpercmutató egyet mozdul. Csak mert a törvényünk átment, és az elnök is aláírta, ez még nem jelenti azt, hogy teljesen szabad kezet kaptunk, Donny. Ott volt az a projekt nyugaton, amire évtizedekkel ezelőtt ígent mondtak, a pénz is megvolt rá. A végén mégis kútba esett.

Donald ismerte a tervet, amiről a szenátor beszélt. Egy hegy gyomrába eltemetett tárolólétesítmény volt. A kongresszus attól bolydult fel, hogy a georgiai tervnek is ugyanakkora esélye volt a sikerre. Miközben ezt végiggondolta, a dosszié súlya hirtelen megháromszorozódott a kezében. Arra kéri, vegyen részt ebben a jövődöbéli bukásban. Újonnan elnyert hivatalát kockáztatná ezzel.

– Mick Webb is nekem dolgozik valami ehhez kapcsolódón. Logisztikán és tervezésen voltaképp. Maguknak, kettejüknek, néhány dologban együtt kell majd működniük. Anna pedig feladja a posztját az MIT-n, hogy segítsen.